5) Agga kui ühhe surno näggo ei olle su-
rest mudetud, ehk kui ta äkkitselt on surnud;
siis ei pea tedda mitte enne sängist wälja wot-
ma, enne kui saab katsutud, kas weel ello
temma sees peaks ollema, ehk kas tedda weel
woiks ellusse ärratada. Sepärrast peab, kui
se woib sündida, tokter ehk welsker ehk mu
moistlik innimenne abbiks kutsutama, et ta,
kui nisuggune luggu käes on, öppetaks, mis
tulleb tehha, et surnud jälle elluse touseks.
Kui keik on ärrakatsutud, ja ei tahha ühtegi
aitada, siis peab ikka ootma, senni kui need
tössised surma märkid ilmuwad, se on, se
surno hais, ja need mustad tähhed: ja ei pea
mitte tüddinema, kui ka monne päwa peaks
odetama.

6) Keik need, kes puseppa ammetiga ün-
berkäiwad, ja pusärkid tewad, peawad tar-
gaste keik surno märkid öppima tundma, ja
ei

ei pea ühhegi pusärki kaant enne kinni löma,
enne kui surno hais on tunda.

7) Oigusse pärrast peaks iggas küllas
moisa polest üks naene seätama, kelle ammet
olleks, keik surnud küllas pesta: ja üks ni-
suggune naene peaks öppetust sama, et ta die-
te teaks wahhet tehha, surma wahhel ja tas-
ke minnestusse wahhel.

8) Se on üks wiis, mis wägga kido wäärt
on, et kirriko aia peäl surno pusärk weel üks
kord lahti tehhakse, ja et matja rahwas, enne
kui surnud mahha pannakse weel üks kord
temma silmi katsuwad, et woiks öige julge
olla, et ta töest surnud on. Agga sedda ei
tohhi siis mitte tehha, kui se surnud nisuggu-
ses töwwes on olnud, mis pea mu rahwa
külge hakkab. Kirriko-Öppetaja woiks siis
seäl jures need sannad öölda: Nacse inni-
messe päwad on kui rohhi, ta öitseb
nenda kui öieke wäljal: kui tuul tem-

)(3

am

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1793, lk. 19